

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τον σταθμόν Σιδ. Αθην. Πειραιώς

Ἡ «Φύσις» εὐχεται τοῖς συνδρομηταῖς αὐτοῖς, ὅπως τὸ νέον ἔτος 1902 εἴη αὐτοῖς εὐτυχές, δόξιο καὶ καταθύμιον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α' ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Ὁ ἐν τῷ 13ῳ τεύχει τῆς «Φύσεως» ἀγγελθεὶς **Α'**. Διηγηματικὸς διαγωνισμὸς, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος καὶ μὴ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως», παρατείνεται μέχρι 1ης Μαρτίου 1902.

Ἡ Διεύθυνσις

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΣΤΕΝΕΝ ὑπὸ τὸ βαρὺ πέλμα τῆς Ρώμης ἡ ἀνθρωπότης. Κολοσσὰς κοσμοκράτωρ περιέσφιγγεν ὡς πολὺπους τὸν κόσμον οὐμπαντα καὶ ἀπερρόφα ἐκμηδενίζων αὐτόν. Πνεῦμα δουλείας ἐπέπνεεν εἰς τὴν γῆν καὶ οὐδὲ φωνὴ ἀγωνίας ἤκούετο. Τῆς ὑπερτάτης ἰσχύος ἡ βία, τῆς τυραννίας ὁ τρόμος ἐφίμωσε τὸ στόμα. Ἡ πολυθεΐα δὲν ἐδίδασκε τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης παραμυθία ἔλειπε. Οὐδὲν παρεμύθει τὴν ἀλγοῦσαν ψυχὴν, ἦτοι τὸν κόσμον ὅλον, μὴ τολμῶντα οὐδ' εἰς παράπονον ν' ἀναζητήσῃ τῶν ὀδυνῶν τὴν ἀνακούφισιν.

Τίς ἤκουε τῶν κατακτηθέντων λαῶν τὰς οἰμωγὰς, τῶν δορυαλώτων τοὺς στεναγμούς; Τίς εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ἀν βαρύτατος περιέσφιγγεν ὁ κλοιδὸς τοὺς δούλους; Ἡ κοσμοκράτωρ Ρώμη τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα

ὑποτάσσα, τοὺς θησαυροὺς ὅλους τῆς γῆς συγκεντρώσσα ἐγίνωσκε μόνον νὰ κραιπαλῇ. Εἰς τρυφὴν ἐκυλίετο καὶ πόθους, εἰς ἀφαντάστους ἑορτάς, ἐξασθενούσας τὸν ἀνθρωπιμόν. Καὶ δὲν ἤρκεσθη. Ὁ κόρος ἤυξανε τὴν φαντασίαν καὶ ἐφευρέθησαν καὶ ἐφηρμόθησαν ἀνηκούστου θηριωδίας θεάματα.

Τίς ἑμερίμνα; Τὰς δαπάνας ἀπέτιον μυριάδες μυριάδων λαῶν, περιφρονουμένων ποικίλων λαῶν καὶ τῶν ἑορτῶν τὴν θαμβούσαν λάμπην δὲν ἡμαύρου τὸ κρατοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν δουλευόντων μίσος. Τὰ θύματα τῶν φοβερῶν θηριομαχιῶν ἐχαιρέτων τὸν Καίσαρα καὶ ἐχώρουν πρὸς τὸν θάνατον. Ave Caesar imperator morituri te salutant. Μεγιστᾶνες καὶ πατρίκιοι, πληβεῖοι καὶ δούλοι καὶ αὐτοὶ ἠλάλαζον καὶ ἐνετρύφων πρὸ τῶν σπαραιομένων ἀνθρωπίνων σαρκῶν!!!

Ζόφος ἠθικὸς ἐκυριάρχει πανταχοῦ, ἀλλὰ τὸ στίλβον οἰκοδόμημα δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ραγῇ. Οὐδὲν διαρκές, ἀν μὴ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἐπανάστασις ἐλάθανεν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ οἰκτρὸν καὶ σαπρίας μεστόν καθέστως δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ.

Καὶ ἐπένευσεν ὁ θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν ἐπὶ τὴν τυραννουμένην γῆν καὶ ἐπεμψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, ἐν ᾧ ἠδύοκῃσε λυτρωτὴν τοῦ κόσμου. Παιδίον ἐγεννήθη ἐν Βηθλεὲμ τῆς Γαλιλαίας καὶ χορὸς ἀγγέλων ἐψάλλεν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ποιμένες ἠγρᾶύλουν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μέγα ἄστρον ὠδήγησε πρὸς τὴν ταπεινὴν φάτνην τοὺς μάγους, ἵνα δῶρα προσφέρωσι καὶ σμύρναν καὶ λίβανον τῷ σωτήρι τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ μέγα τῆς θείας ἐνανθρωπίσεως μυστήριον ἐτετελέσθη διὰ τῆς θείας εὐσπλαχνίας, καὶ ἡ στενάζουσα ἐν ζόφῳ ἀκολασίας ἢ ἐν ζόφῳ ταλαιπωριῶν καὶ δουλείας ἀνθρωπότης ἀπεκαθαίρετο καὶ ἀπληλευθεροῦτο. Τὸ θεῖον φῶς ἠύγασεν ἀνέσπερον καὶ δεδοξαμένον

τήν νύκτα τῆς ἀμαθείας καὶ ἀθλιότητος καὶ πνεῦμα ἀγάπης ἐπέπνευσε καὶ ἰσότητος καὶ συγγνώμης καὶ πραότητος καὶ οἰκτιρῶν.

Καὶ ἤκουσαν ἐκπληκτοὶ καὶ κύριοι καὶ δούλοι νέα δόγματα καὶ νέας ἀρχάς. Ἦκουσαν τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασκαλίαν καὶ ἤχθησαν εἰς τὸ νέον καθεστῶς, ὅπερ ἰδρῦθη ἐπὶ τοῦ « Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους », καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Ἕλληνες καὶ Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται, σειρά θαυμάτων, δι' ὧν ἐκυρώθη τοῦ Θεοῦ τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀνεξάντληνος αὐτοῦ ἀγαθότης.

Συνετριβήσαν τῶν δούλων αἱ ἀλύσεις καὶ ἐταπεινώθη τῶν μεγιστάνων ἡ ὄφρυς. Πάντες ἀδελφοὶ ἐσμέν. Οὐδεὶς μείζονα ταύτης ἀγάπην ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Οὐκ ἐστὶν ἄρεν ἡ θῆλυ, ἐλεύθερος ἢ δούλος. Καὶ ἐδιδάχθη ἡ πραότης. Ἐπεβλήθη ὡς ὑπέρτατον καθῆκον ἡ Ἐλεημοσύνη καὶ ἡ Ἐπιείκεια. Ἐδιδάχθη ἡ Δικαιοσύνη, ἐν ἣ πᾶσα συλλήβδην ἡ Ἀρετή. Ἐκηρύχθη ἔπως ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, διδῆ τὸν ἕνα. Ἐδιδάχθη ἡ ἀγάπη τῆς Ἀληθείας, ἥτις ἐστὶν αὐτὸς ὁ Θεός. Ἐπηγέλθη ἡ τιμωρία τῆς κακίας καὶ ἡ βράβευσις τῆς Ἀρετῆς, ἐν τῇ ἀληθινῇ ζωῇ, ἐνθα πάντες δίκαιοι καὶ ἀμαρτωλοὶ θά κριθῶμεν.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ καταξίωσας τοῦ ἐλέους Αὐτοῦ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐπὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς ἐμβλέψας καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἐπηγγελμένην σωτηρίαν αὐτῆς συντελέσας.

Ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων ἐψάλλε τὴν ἐν τῇ ταπεινῇ φάτῃ τῆς Βηθλεὲμ γέννησιν τοῦ παιδίου, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου καὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ ἀπροσπελάστου διδασκαλίας του ἐσῦρθη ἡ ἀνθρωπότης, σώζουσα ἑαυτήν ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος ὅταν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τοῦ θεοῦ αἵματος Αὐτοῦ καὶ τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου ἐπεσφράγιζε τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἀπληθεύρου τὸν ἄνθρωπον ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας.

Κλίνωμεν εὐλαβῆς τὸ γόνυ καὶ συντετριμένοι πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς θυσίας, ἀνικάνοι προοιδῶμεν εἰς τῆς θείας εὐσπλαχνίας τὸ μέγεθος, ταπεινοὶ νὰ κατανοήσωμεν τὸ μέγα θαῦμα, δι' οὗ ἀνεκαινίσθη ὁ ἄνθρωπος καὶ νέας ἐγάραξεν ὁδοὺς ὑπὸ τὴν φωτεινοτάτην δάδα τοῦ πνεύματος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν αὐτῆς νέαι ἐπεβλήθησαν εἰς ἀνθρωπότητα ἰδέαι, ὅ,τι δὲ μέγα καὶ φιλόανθρωπον ἐγένετο εἰς τὴν διδασκαλίαν ταύτην ὀφείλεται. Ν' ἀπαριθμήσωμεν τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα ἐφ' οἷς σεμνύνεται ἡ ἀνθρωπότης καὶ τὴν μεταξὺ τῶν κοινωنيῶν ἀλληλεγγύην; Ν' ἀναμνησθῶμεν τὴν χειραφέτησιν ἀπὸ τῶν προλήψεων τῆς πλάνης καὶ

εἰς τὴν ἐν πνεύματι ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης ἀναβάπτισιν τῶν λαῶν; Νὰ τονίσωμεν ὅτι καὶ οἱ πόλεμοι ὑπὸ νέας διεξάγονται ὑπὸ τὸ ἐμβλημα τοῦ σταυροῦ συνθήκας; Μήπως δὲν χωροῦμεν ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης καὶ εἰς τὴν ὀλοοχερῇ αὐτῶν κατάργησιν; Μήπως πρὸ μικροῦ ἐτι, ὑπὸ τὴν ἀληθεστέραν ἐνοίαν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, μεγαλόφρων καὶ κραταῖος Αὐτοκράτωρ, δὲν συνεκάλεσε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἡγεμόνων τῆς Γῆς, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀποτροπὴν τῆς μεταξὺ λαῶν ἀλληλοφαγίας;

Δόξα καὶ ἡμεῖς εἰς τοιαύτην διδασκαλίαν, αἶνος καὶ προσκύνησις εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἐν Βηθλεὲμ τῆς Γαλιλαίας, γεννηθέντα σήμερον τὸν θεὸν του.

Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Ἐν Ἀθήναις 24 Δεκεμβρίου 1901.

† ΣΥΡΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Κ τοῦ κειμένου τῆς Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου τῆς ἀπαγαρευούσης τὰς μεταφράσεις, ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς οὐσιοδοξάτας περικοπὰς :

... Ἦκούσατε δήπου καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, περὶ γενομένης ἐναγχοῦ θρασείας ἀποπειρας μεταφράσεως τοῦ πρωτοτύπου κειμένου τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὑπὸ τινος ὁμογενοῦς Πάλλη τοῦνομα εἰς γλώσσαν χυδαίαν, ἐναγχος ἐκφύεισαν ἐκ τῶν κεφαλῶν τινῶν, καινὰ καὶ ἀπρόσφορα βουλευομένων, πεπατημένων, ἀνώμαλον καὶ ἀκατάρτιστον, μὴ οὔσαν, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, κοινὴν παρ' ἡμῖν διάλεκτον, ὡς οἶονται καὶ ἐν ταύτῃ οὐ μόνον καταρρίπτουσιν τὸ μεγαλοπρεπὲς ἕψος τῆς ἱερᾶς τοῦ Εὐαγγελίου γλώσσης, ἐν ἣ τοῦτο κατ' ἐξ ἡρετικὴν πάντως τοῦ Θεοῦ χάριν παρεδόθη ἀμέσως παρ' αὐτῶν τῶν ἱερῶν συγγραφέων εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διαστρεβλοῦσαν ἐν πολλοῖς τὰ θεῖα ῥήματα κατὰ τρόπον κινουντα δίκαιως τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν παντὸς γνησίου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τέκνου, θέλοντος ἀμεμπτον τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς μεγαλεῖον.

Καὶ ἡ μὲν κακόζηλος καὶ κακόφρατος

αὐτὴν μετάφρασις, ἡ παρ' ἀνθρώπων παραποιόντων καὶ μὴδ' ἄκρω δακτύλῳ, ὡς εἰσικεν, ἱερᾶς παιδείας γευσαμένων χαλκευθεῖσα καὶ ἀρξαμένη τύποις ἐκδίδεσθαι καὶ ἐν ἡμερησίοις δημοσιογραφικοῖς φύλλοις, ὡσπερ τι σύνθηδες μυθιστόρημα φθοροποιᾶς τέρψεως, ὅπερ οὐχ ἥττον ὡς πᾶς τις ἐχέφρων κατανοεῖ κατὰκριτον καὶ ἀποβλητὸν ἐστὶν ἐπὶ τῶν θεῶν τῆς Γραφῆς ῥημάτων ἐνεργούμενον, ὑπέστη ἤδη τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀποδοκιμασίαν καὶ καταδίκην, τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας σπενσάσης εὐκαιρῶς ὑποδείξει τὸ πρακτέον ἐκ καθήκοντος ὑπερτέρου τῆ ἀδελφῆ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία, ἐνθα τὸ ξένον καὶ καινοφανὲς γλωσσικὸν ἐξάμβλωμα ἐνεφανίσθη, τῆ δ' ἀξιεπαίῳ ἐνεργεία τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καὶ τέλεον ἀνεκόπη ἡ τούτου ἐκτύπωσις, ἡ τοσαύτην ἀγανάκτησιν παρὰ τῷ ἐκεῖ ὀρθοδόξῳ πληρώματι ἐξεγείρασα.

« Ἐπειδὴ δ' ὅμως ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦτοις χρόνοις, καθ' οὓς, ὡς μὴ ὄφειλεν, οὐ παρὰ πᾶσιν εὐρίσκεται ὑπάρχουσα ἡ προσήκουσα τοῖς ἱεροῖς πράγμασιν εὐλάβεια καὶ τὸ ὀφειλόμενον σέβας, οὐ τὸ πρῶτον νῦν γίνετα ἀπόπειρα μεταφράσεως κατὰ λέξιν τοῦ ἱεροῦ θεοπνεύστου πρωτοτύπου τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸ δῆθεν καινολεκτούμενον καθ' ἡμᾶς λαϊκὸν ἰδίωμα, παρὰ τὸς ἐπὶ τούτῳ ρητὰς προγενεστέρας ἀπαγορεύσεις διὰ πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν ἐγκυκλίων, ἐπάναγκες δ' ἐστὶ τοῦ λοιποῦ μὴ ἐπαναληφθῆναι τὰς τοιαύτας ἀποπειρας τοσοῦτων σκανδάλων προξένους παρ' ἡμῖν γενομένας, διὰ ταῦτα σκεψάμενοι μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἱεροτάτων Μητροπολιτῶν, ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος κοινῇ ψήφῳ καὶ γνώμῃ ἀπεφηνάμεθα, ὅπως τούντεῦθεν ἀπαγορεύηται πᾶσα εἰς νεώτερον ἑλληνικὸν ἰδίωμα κατὰ λέξιν μετάφρασις τῆς τε ἀγίας Γραφῆς καθόλου καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἰδία, παρακωλύηται δὲ διὰ παντὸς τρόπου ἐκκλησιαστικοῦ ἢ διάδοσις μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τοιούτων μεταφράσεων, ὅθενδήποτε προερχομένων. »

Ἀποδοκιμάζοντες οὖν καὶ καταδικάζοντες πᾶσαν εἰς νεώτερον καινολεκτούμενον γλωσσικὸν ἰδίωμα κατὰ λέξιν μετάφρασιν, τῆς τε Ἀγίας Γραφῆς καθόλου καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἰδία, καὶ δὴ ἐπιχειρουμένην παρὰ τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς μόνης ἀρμο-

δίας ἐπὶ τῶν τοιούτων σωτηριωδῶς ἐκάστοτε κρίνειν καὶ ἐνεργεῖν, πατρικῶς προτρεπόμεθα καὶ ἐντελλόμεθα μηδαμοῦ γίνεσθαι τὰς τοιαύτας δεκτὰς, μῆτε ἐν οἴκοις, μῆτε ἐν Σχολείοις, μῆτε εἰς ἰδίαν ἐκάστου χοῦσιν, ἀλλ' ἐπιζητεῖν τὸν φωτισμὸν τοῦ πνεύματος, τὴν διάπλασιν τῆς καρδίας καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, διὰ τε τῆς κατ' ἰδίαν καὶ ἐν εἰδει προσευχῆς ἀναγνώσεως τοῦ θεοῦ ἀρχετύπου, ἢν ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, οὐ μόνον ἐπιτρέπει, ἀλλὰ καὶ ὡς καθῆκον ἐκάστου συνέστησεν, διὰ τε τῆς μετὰ προσοχῆς καὶ κατανύξεως ἀκροάσεως τῶν ἀγίων Γραφῶν ἐπ' ἐκκλησιαστικαῖς καὶ διὰ τῆς μελέτης καὶ ἀκροάσεως τῶν καταλλήλων ἐρμηνειῶν.

Ταῦτα τοίνυν κατὰ καθῆκον προνοίας ἐκκλησιαστικῆς παρεγγυώμεθα· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετ' ὑμῶν.

ἀπα'. Δεκεμβρίου 17.

† Ὁ Κων/πόλεως ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ εὐχέτης ΠΑΚΕΙΜ.

† Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΚΥΡΙΑΛΟΣ.

† Ὁ Ἀμασειᾶς ΑΝΘΙΜΟΣ.

† Ὁ Ἰωαννῶν ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

† Ὁ Προύσης ΝΑΘΑΝΑΗ.

† Ὁ Νικοπόλεως—Πρεβίτης ΔΗΡΟΦΘΟΣ.

† Ὁ Μηθύμνης ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

† Ὁ Μεσημβρίας ΧΑΡΙΤΩΝ.

† Ὁ Βέρνης ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ.

† Ὁ Χίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

† Ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ.

† Ὁ Λέρου—Καλύμνου ΙΩΑΝΝΗΣ.

† Ὁ Λεπίσης ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΠΟΤΑΜΙ

Νὰ τὸ ποτάμι, τὸ ποτάμι
Ἐρχεται μ' ἀγρία ὄρμη
Κι' οὔτε δέντρο, οὔτε καλάμι
Οὔτε ἀνθρώπινο κορμί,

Οὔτε ἀρνί, οὔτε κατσίκι
Θ' ἀφήσῃ τώρα πουθενά,
Ἄλλοι σὲ 'κείνον ποῦ ἀφήκῃ
Τὰ πράγματά του στὰ βουνά.

Οὔτε καλύβα, οὔτε φράχτη
Θ' ἀφήσῃ ὅπου κι' ἀν διαβῇ
Χαρά σὲ 'κείνον ποῦ ψυλάχτη
Χαρά σὲ 'κείνον ποῦ κρυβῇ.

Πέρασε τώρα τὸ ποτάμι
Μὲ τὴ βοή καὶ τὴν ὄρμη
Στὸν ἄμμο κλαίει ἕνα καλάμι
Στὸ ἀκρογιάλι ἕνα κορμί.

Ναυπλίου 1901

Μητσὸς Παπασπύρου

ποτηρίου και διὰ τῆς αὐτῆς ἐβραϊκῆς μηχανογραφίας, περί ἧς ἐκτενῶς ἰδὲ Πλάτ. περί Νόμ. Θ' 866. Σχόλια εἰς Ἀριστοτ. Σφήκας — Γένεσις ΜΔ'. 1, 2 17. — Ἡμετέραν Πραγματείαν «Ἰσμήνιον Ὀρθόδοξος 20 — 21».

Ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων ἡ θεία πρόνοια μυσταγωγῆσα τὸν κόσμον ἐγνώρισεν, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Γ'. 15) ἱστορῶν «προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ ΔΟΓΟΥ τοῦ δημιουργικῆς μεταδόντος τὴν σωτηριώδη χάριν τοῦ νοσοῦ φωτός, οὗ τὸ κάλλος ὑπὸ τῆς ἀνεπτυγμένης ἐκείνης γενεᾶς ἐνοηθὲν και μεταδιδόντων διαυγάζει νῦν τὴν φύσιν ἐν πνεύματι λατρείας, ὡς ὁ ἱερός Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους α' ἐπιστολῇ (κεφ. Β, 8) ἐπιμαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος ἦν ὡσεὶ τὰ δεισιώτα σοὺκ ἐν ζύμη παλαιᾷ. », ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν τῆς Πυθίου ιδιότητος, ἣν ὁ γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς θεολογίας Λουκᾶς, πονηρὸν πνεῦμα ὀνομάζει και ἀποκαλύπτει τὴν ὕλην ἣν ὁδὸν τοῦ μαντείου, οὗ ἡ ἱερεία κατακόλουθησα ἀπὸ Παύλου και ἡμῶν ἔκραξε λέγουσα: οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁ δὲ ὄν σωτηρία ἐς» (Πράξ. Ἀποστόλων 15, 16 και 17. — δὲ τὸν Οἰκομ. αὐτόθι) και ἐξ οὗ πιθανώτερα ἡ γνώμη ὅτι ὁ Ἕλληνας Εὐαγγελιστὴς θέλει νὰ παραστήσῃ τὴν διαύγειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος και τὴν ὑποταγὴν τῆς Πυθίου θεολογίας εἰς τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος, ὃν ἠλίον τῆς πνευματικῆς κτήσεως καλοῦσιν οἱ Εὐαγγελισταὶ (Μάρκος 16, 2) συμφωνοῦντες πρὸς τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν «καὶ ἐγένετο φῶς αἰσθητὸν τὸ φωτίζον τὴν αἰσθητικὴν κτίσιν» (Γεν. 1, 3), τοῦθ' ὅπερ ὁ Ἡσαΐας προφητικῶς φάλλει «ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκοτει, ἴδετε φῶς μέγα οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρα και σκιά θανάτου φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς» (Ἠσ. 9, 2).

Ἐπὶ Αὐγούστου τότε κράτος ἦν ἐν ἀκμῇ και τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τελείως παρεσκευασμένον πρὸς κατανόησιν τῆς ὑψηλῆς διδασκαλίας ΕΚΕΙΝΟΥ ὃν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐξιστόρησεν εὐγενέστατον τύπον τῆς θείας τέχνης: χαιρετίζοντα θαυμασίως ἀπὸ τῆς φάτνης τῶν ἀλόγων τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἣν τὸ μὲν περιέβαλε διὰ τηλεφανοῦς αἰγλῆς ἐξωραϊζούσης τὸ ἥδὺ σκίφος τοῦ ἀποστάτος χρωσῆρος: και ἐμπνεουσῆς νέα συναισθήματα πρὸ τῶν ὀπίμων κύπτουσιν οἱ αἰῶνες ἀποθέτοντες τὸν θερμότερον ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης και τῆς συγκινήσεως εἰς τὸν ἀταρβῆ μαρτυρα τῆς θεμελιώδους ἀρετῆς και ὑψηλῆς ἡρεμίας, τὸ δὲ ἀναπαρέστησε τὸ μεγαλεῖον τοῦ παρελθόντος διὰ τοῦ ἐμβλήματος τῆς εἰκόνας αὐτοῦ, δι' οὗ συνδιάζεται τὸ τρίτον τῶν συμβολικῶν ζώων τοῦ Ἰεζεκιήλ (κεφ. Α, 10) πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν Βοιωτικὴν λατρείαν, ἐν ἣ τὰ μᾶλλον θυόμενα ζῶα ἦσαν βῆες και ἀφ' ἧς ἀργεταί μνεῖαν ποιοῦμενος τοῦ παλαιοῦ Νόμου ἐν τῷ λόγῳ τῆς κατηχῆσεως και ἐν τῇ γραφικῇ παρουσιάζων τὸ Τέκνον τῶν μεγάλων ἰδεῶν ἐν ταῖς ἀγκάλαι: Μητὴρ προσμηδεύσης τῷ ὕψος τῆς ἐνότητος και διατρανούσης τὸν καθολικὸν βίον τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ κριτικὴ αὕτη παραλληλίζεται πρὸς γραμμὴν, ἐξ ἧς ἀργεταί ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία χαράσσουσα τὴν ἱεράν ὁδὸν τοῦ ἀναφανέντος Χριστιανισμοῦ, ὡς αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περὶ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν μαρτυρεῖ «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν και κινούμεθα και ἐσμέν, ὡς και τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασιν» (Πράξ. Ἀποστόλων κεφ. ΙΖ' εἰδ. 28) και οὗ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς μετὰ ταῦτα ἐν τῷ φανερῷ ἀσπασθεῖα ἀνέλαβε τὴν ἐδραίωσιν τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀτενίζων

τοὺς προσελθόντας Ἑλλήνας νῦν δεδόξαται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου και ἀφ' οὗ ἰστάμεθα ἐπ' ἄκρων ἀντιθέτων τῆς ἄλης και τοῦ πνεύματος ἐκπροσωποῦμενος ὑπὸ τοῦ αἰδίου Λόγου τῆς ἀνθρωπότητος περὶ οὗ γέγραπται, Πνεῦμα ἐστὶν αὐτόχροημα ψυχῆ τοῦ κόσμου.

ΕΥΚΑΙΕΙΔΗΣ Α. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΑΠΟ πέντε και δέκα ἐτῶν εἰσήχθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν γλῶσσα χυδαία και ἀπειρόκαλος, ἧς ἀτυχῶς ἔχομεν συνήθους και ζηλωτὰς δημοσιογράφους και λογίους εὐήθεις. Νῦν νομίζει τις ὅτι εὐρίσκονται ἐν τῷ τέλει τοῦ προπαρελθόντος αἰῶνος και ἐν ἀρχῇ τοῦ παρελθόντος, ὅτε ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦν ἡμελημένη ἐξ ἀμαθείας τῶν πλείστων Ἑλλήνων δι' ἔλλειψιν πολλῶν σχολείων και ὁμοῦ ὑπῆρξαν ἄνδρες, ὧν τὴν μνήμην τιμᾶ πάνυ δικαίως ὁ Ἕλληνας ὡς ὁ σοφὸς Ἀδαμάντιος Κοραῆς, Κοῦμας, Κοδρικᾶς και ἄλλοι, οἵτινες ἐκάθηρον τὴν γλῶσσαν παντὸς ρύπου και ἐπέδεικνυον τοῖς ἀλλοδαποῖς: ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα και τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῆ.

Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις μετὰ τῆς ὀφειλομένης τιμῆς και σεβασμοῦ δέον νὰ μνησθῶμεν ἀνδρῶν λογίων και φιλοπατριδῶν οἵτινες οὐκ ἐπαύσαντο ἀναγινώσκοντες τοὺς Ἑλλήνας συγγραφεῖς και εἰσάγοντες τὰς ἀρχαίας λέξεις εἰς τὰς ἐπιστήμας και τέχνας, εἰς τοὺς διαφόρους λόγους πολιτικούς και θρησκευτικούς: προεξάρχοντος τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Ὁθωμῶν. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν ὁ ἐκκλησιαστικὸς ρήτωρ Οἰκονόμος: ἐξ Οἰκονόμων, ἐν τῇ ναυτικῇ ἐπιστήμῃ ὁ ἐξοχος εἰς τὰ ναυτικὰ πλοίαρχος Λεωνίδας Παλάσκας, ὁ Χαντσερῆς ἐν τῷ στρατῷ, ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ οἱ συντάκται τῆς Κλειτοῦς Λεϊβαδάς και Θερεϊανδῶν, οἵτινες ἦσαν τὸ ὑπόδειγμα τῆς λαμπρᾶς δημοσιογραφίας εἰς τὴν καλλιέπειαν και εὐκοσμίαν, ὁ συντάκτης τῆς «Πολιτείας» Χαρίλαος Μελετόπουλος, οἱ ἐν Τεργεστή συντάκται τῆς «Νέας Ἡμέρας» ἀδελφοὶ Βυζάντιοι, τελευταῖον οἱ σοφοὶ καθηγηταὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Κων. Κόντος, Νικ. Σαρπόλος και Γ. Μιστριώτης, οἵτινες ἐπεζητήσαν νὰ ἐμπνεύσωσι τὸ αἶσθημα εἰς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔξοχοι ἄνδρες εἰς τὰς ἐπιστήμας ὡς ὁ Ταῖπε, ἔγραψε πρὸς τὸν μακαρίτην Ἀχιλ. Ἀγαθόνιον εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι ἐθαύμασε τὸ κάλλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης: εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ, περὶ φιλοσοφίας τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι, και δὲν ἐφαντάζετο, ὅτι ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε αὕτη ἡ ἀρχαία και ὅτι δὲν ἦσθετο δυσκολίαν νὰ κατανοήσῃ τὴν νέαν μετὰ τὴν γνώσιν τῶν μαρίων θ' ἀκαὶ δ' ἐν. Ὡσαύτως ἄλλοι σπουδαῖοι ἄνδρες τῆς Γερμανίας και Γαλλίας ἔγραψαν πρὸς τὸν ἔξοχον παρ' ἡμῖν πολιτισιολόγον κ. Θεοδ. Φλογαίτην, ὅτι οὐδεμίαν δυσχέριαν ἔσχον νὰ κατανοήσωσι τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ περὶ συντάγματος ἐκ τῆς γνώσεως τῆς ἀρχαίας. Νῦν τί ζητοῦσι νὰ προσεγγίσωσιν οἱ ἐπιτόλαιοι πευθῆνες ἐνίων ἐφημερίδων και οἱ ἀνοῦσι Ψυχαρρίζοντες: Νὰ ἐπαναγάγωσι τὴν γλῶσσαν εἰς ὁ σημεῖον δὲν ἦν και πρὸ ἑβδομήκοντα ἐτῶν: Τῇ ἀληθείᾳ ἀηδῖαν και ἔμετον αἰσθανόμεθα ἐν ταῖς ἐφημερίσιν και ἀλλαχοῦ, ὅτε ἀναγινώσκωμεν τὸ μόριον ποὺ ἀντὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, τὰς λέ-

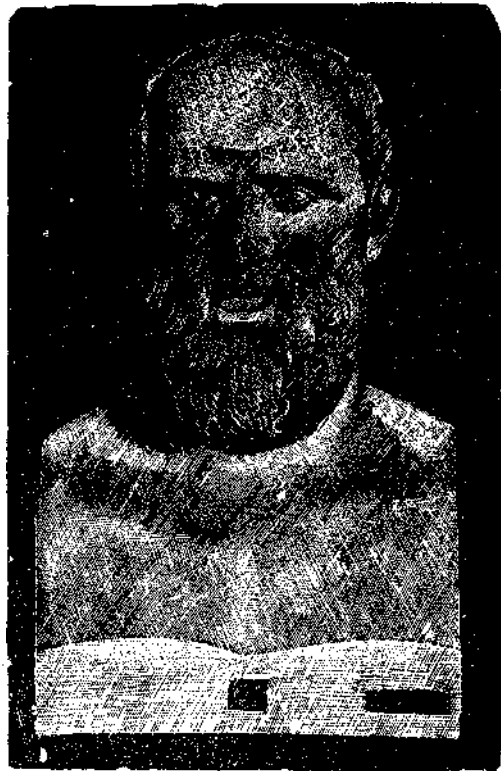
ξεις λοχαντιέραν, τενόρον, πρίμαν, μπάσον, βουδοάρι, ρεκόρ, καρνέ, και ἄλλας ἀνοῦσιους, ὡσεὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐστερεῖτο λέξεων Ἑλληνικῶν ἀντὶ τῶν ἑλλήνων ξενοδόχου, ὑψιφάνου βαθυφάνου, καλλονηρίου, κορυφώματος, πινακίδων. Ἐν Γερμανίᾳ ἀπὸ πεντηχονταετίας: προεξάρχοντος τοῦ αὐτοκράτορος ἀπεσοκράκισαν πᾶσαν γαλλικὴν λέξιν, ἧς ἐμπλεως ἦν ἡ Γερμανικὴ. Ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀνευ ἀνάγκης, πειρώμεθα νὰ ἐνέγκωμεν τὴν γλῶσσαν εἰς ὀπισθοδρομήσιν, ἐνεκα κακοζηλίας και κακοηθείας.

Κ. Πάπας

Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Ὁ θεὸς Ἴπποκράτης ὁ και πατὴρ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ὁ σοφὸς οὗτος παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 420 π. χ. ἐν τῇ νήσῳ Κῶ.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἴπποκράτους Ἡρακλείδης κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιδῶν, παρ' αὐτοῦ ὁ Ἴπποκράτης εἰδὸδαχθη κατὰ πρῶτον τὴν

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ἰατρικὴν ἐπιστήμην, κατόπιν μετέβη εἰς Ἀθήνας ὅπου ἤκουσε και ἄλλους σοφοὺς ἄνδρας και παρὰ τῶν ὀπίμων ἐποτίσθη τὰ νάματα τῆς φιλοσοφίας και τῶν ἐπιστημῶν.

Φύσις ὁμοῦ και τύχη συνεδραμον διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν Ἴπποκράτην πατέρα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης

Ὁ Ἴπποκράτης ἦτο σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ξενοφώντος, τοῦ Θουκυδίδου και ἄλλων ἐπὶσημῶν ἀνδρῶν: μετήρχετο δὲ τὴν ἰατρικὴν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν χρόνον τῆς λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπειῶν πολλοὺς ἐκ τῶν ἀσθενούντων. Ὁ Ἴπποκράτης ἔκαμε διαφόρους περιηγήσεις, περιήλθε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀσίαν, τὴν Εὐρώπην και πᾶσας τὰς τοῦ Ἀρχιπελάγους νήσους και ἐπροχώρησε μέχρι τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν.

Τὸ πλεῖστον δὲ τῆς ζωῆς του διήλθεν ἐν Θεσσαλίᾳ και Θράκῃ συγγράφων τὰ θεῖα ἐκείνα συγγράμματά του, εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον, ἐπὶ τῶν ὀπίμων οἱ σήμερον ἐπιστήμονες καταγίνονται πρὸς τελείαν αὐτῶν ἐκμάθησιν και ἐφαρμογήν.

Ὁ Ἴπποκράτης οὐ μόνον τέλειος ἐπιστήμων ὑπῆρξεν, ἀλλὰ και εἰς ἄκρον φιλόπατρις: τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐπὶ τοῦ ἐξῆς.

Ὅτε τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀρταξέρξου προσεβλήθησαν ὑπὸ λοιμικῆς νόσου και καθ' ἐκάστην πόλιν πολλοὶ ἀπέθνησκον, ὁ βασιλεὺς ἐστενοχωρεῖτο μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ. Τότε ἐνεθυμήθη τὸν μέγαν Ἴπποκράτην, ὅστις ἔχαιρε μεγίστην φήμην, ἔστειλε λοιπὸν και ἐκάλεσε τοῦτον, ὑποσχθεὶς αὐτῷ λαμπρὰς ἀμοιβὰς. Ἀλλ' ὁ Ἕλληνας ἰατρός ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν τὰς Λακωνικωτάτας και γενναίας ἐκείνας λέξεις ἀτινες δέον νὰ μείνωσι εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἀνεξάλειπτοι.

«Εἰπίετε εἰς τὸν Βασιλέα Σας, ὅτι αὐδιέποτε Ἕλληνας ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος και ὅτι θεωρῶ ἀνάξιον και ποταπὸν ἐκείνον ὅστις ἐπιθυμεῖ τὰ πλοῦτη και τὴν δόξαν τῶν βαρβάρων.»

Ὁ Βασιλεὺς λαθὼν τὴν ἀπάντησιν ταύτην και θυμωθεὶς ἐπὶ τοσοῦτον, ἔγραψε πᾶραυτα εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κῶ, ζητῶν παρ' αὐτῶν ἵνα τάχιιστα παραδώσωσι αὐτῷ τὸν Ἴπποκράτην, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ὑπακοῆς θέλει καταστρέψῃ: ἐκ θεμελιῶν τὴν πόλιν. Οἱ κάτοικοι ὁμοῦ τῆς μικρᾶς μὲν ἀλλ' ἡρωικῆς νήσου, ἀπέδειξαν ὅτι ἦσαν ἕμοιοι τοῦ Ἴπποκράτους, ἀπαντήσαντες αὐτῷ Ἑλληνικώτατα περιφρονήσαντες τοὺς κινδύνους «ὅτι ποτὲ δὲν θέλουσι πράξει ἀνάξια τοῦ Ἡράκλειους και Ἀσκληπιοῦ, παραίδοντες αὐτῷ τὸν ἄριστον τοῦτον ἄνδρα πρὸς τὸν ὁποῖον χρεωστῶσι ἀπειρεως εὐεργεσίας! !»

Ὁ θεὸς οὗτος ἀνὴρ, ὁ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος ἑτερομάτισε τὸν βίον αὐτοῦ ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν ἐν Λαρίσῃ ἀφείς κενὸν ὑσπλήρωτον.

Ἐκ Λαρίσης

Ἀδαμάντιος Ν. Νικολαΐδης.

“ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ,”

(Διήγημα)

Θυελλώδη τινά νύκτα, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν χριστουγέννων τοῦ ἔτους 188, εἰς τὴν παρალიαν τοῦ χωρίου Δ. . . ἰστιοφόρον τι πλοῖον μετὰ οἰκτρὸν ναυάγιον κατεσυνετρίβετο. Ἐρημον δὲ καὶ ἄνευ πληρώματος βαθμηδὸν ἀπεσυνετίθετο. Μόνον εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ναυαγίου καὶ ἐπὶ τινος βράχου, νεκρὸς τις ἄνθρωπος κατέκειτο, φέρων μᾶλλον σημεῖα βιασμοῦ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του ἢ ὅτι τυχαίως ἐπνίγη. Ἐκ τῆς ἀρκετᾶ δὲ εὐπροσώπου περιβολῆς του ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπ’ αὐτοῦ εὐρεθείσης κινῆς ζώνης, χρησιμεύσης πρὸς διαφύλαξιν χρημάτων, ἐφαίνετο ὡς πλοίαρχος ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἐν τῷ κόλπῳ του εὐρεθέντων ναυτιλακῶν ἐγγράφων καὶ ἕκ τινος συμφωνητικοῦ, ὁ πλοίαρχος οὗτος διεκρίνετο πρὸς ἀγρῶν φορτίου, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυελλῆς καὶ τρικυμίας κατεστράφη ἐξωκείλιαντος τοῦ πλοίου.

Χιών ἤρξατο πίπτουσα τὸ αὐτὸ ἑσπέρας, καὶ ὁ Λινάρδος τοῦ Νικολοῦ κάτοικος τοῦ πλησίον χωρίου Δ. φοβηθεὶς μὴ τὸ ὄριμὸν ψῆχος βλάβη τὰ πρόβατά του, βόσκοντα ἀπὸ ἡμερῶν εἰς τὸ παρά τὴν παραλιαν λιβάδιον, κατῆλθεν ὅπως τὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ χωρίον. Εὐρεθεὶς ὅμως ἀντιμέτωπος τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ναυαγίου, ἠναγκάσθη μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας ἀφοῦ σκοπίμως ἐμεινεν ἐκεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον καὶ ἀναγγεῖλῃ τὸ γεγονός εἰς τὸν πάρεδρον.

Μόλις ἐγένετο γνωστόν, οἱ περισσότεροι χωρικοὶ ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου καὶ ἀφοῦ ἕκαστος ἀυθαίρετως ἐσύλησεν ὅ,τι εἶχε σωθῆ ἐκ τοῦ ναυαγίου, ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια, σχολιάζοντες τὸ γεγονός.

Μόνον ὁ παππᾶ - Πέτρος, ὁ πάρεδρος καὶ ὁ διδάσκαλος καὶ ὀλίγοι ἐκ τῶν χωρικῶν, ἐν μέσῳ τοῦ ψύχους παραμείναντες, ἔθαψαν τὸ παρέκει κείμενον πτώμα τοῦ πνιγέντος ναυτικοῦ καὶ ἐπανῆλθον καὶ αὐτοὶ νὰ συνενώσουν τὰ σχόλια καὶ συμπέρασματά των.

Τὴν ἐπομένην ἔγεινεν ἡ δέουσα πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀναφορὰ παρὰ τοῦ παρέδρου καὶ ὁ εἰρηνοῖκης μετὰ τινος ὥρας κατέφθανεν. Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς ἀρκεσθεὶς εἰς τὰς ἀφηγήσεις τοῦ παππᾶ - Πέτρος, τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν προϋχόντων τοῦ χωρίου καὶ χαρακτηρίσας τὸ δυστύχημα ὡς τυχαῖον, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ προβῆ, εἰς περαιτέρω ἀνακρίσεις.

Ἀπὸ τοῦ ἀτυχῆς ἐκείνου ναυαγίου ἔτος σχεδὸν συνεπληροῦτο. Αἱ συζητήσεις εἶχον παύσει πλέον καὶ ἡ λήθη ἐκάλυψε τὰ πάντα ὑπὸ τὸν

πίπλον τῆς ἀφῆσασα τὴν Θείαν Πρόνοιαν νὰ εὐκρινῆσθαι ἐν καιρῷ τὰ ἀνθρώπινα.

Κυριακὴν τινα, μετὰ τὴν λειτουργίαν, κατὰ τὸ συνῆθε, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν χωρικῶν χροροστατοῦντος τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ παππᾶ, συνήχθησαν εἰς τὸν περίβολον τοῦ καφενείου τοῦ γέρο Μῆτρος.

Ἐπειδὴ ὁ καταστηματοῦχος εἰς τὰ χωρία εἶναι καὶ ὀψιπώλης καὶ οἰνοπώλης καὶ καφεπώλης καὶ φαρμακέμπορος ὁ γέρο - Μῆτρος ἔφερεν ἐντός σκωριῶντος δίσκου διάφορα ποτήρια μὲ οὐζὸν ἐγγώριον, ὅπως ὄλους εὐχρησθήσθαι. Ἄλλως τε, ὁ γέρο - Μῆτρος ἦτον ὑπερήφανος καὶ ὅταν ἐβλεπε πολλὴν πελατεῖαν νὰ κατακλύζῃ τὸ κατάστημά του, ἐκέρνα ὁ ἴδιος καὶ ὄλοι ἠύχριστοῦντο.

Μετὰ τὰς συζητήσεις περὶ ἀγρῶν καὶ γεννημάτων καὶ τῆς κκοχρονηᾶς, καθότι ἡ χιών εἶχε κατακλύσει τὴν σποράν, ὁ περιστάμενος τότε χωρικός Λινάρδος τοῦ Νικολοῦ, τρικυνηταῖος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἠροαθωνισμένος τὴν ὥραιαν καὶ συμπαθεὴ χωρικὴν Ἐκνοῦλαν μάλιστα εἰκοσάετιδα, ἐγείρεται καὶ ἀποτεινόμενος μᾶλλον πρὸς τὸν διδασκάλου, ὅπως φαῖ πειστικώτερος λέγει μὲ τόνον ἐπιβεβαιωτικῶν :

— Ἄστε τ’ ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια κατὰ μέρος καὶ θὰ κερδίσω τὸ λαχεῖο αὐταῖς τῆς μέραις.

— Μὰ πῶς τὸ ξέρεις, ἀπαντοῦν οἱ περισσότεροι, δυσπιστοῦντες.

— Ἀκούτε καὶ θὰ δῆτε.

— Λέγε, εἶμαι περιεργός νὰ μάθω, διακόπτει ὁ διδάσκαλος εἰρωνικῶς.

— Ἀπὸ ὧν καὶ ἕνα μῆνα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λινάρδος τοῦ Νικολοῦ, βλέπω στῆναι μὲ μὴ γυναῖκα πολὺ νέα, ὡμορφὴ στα κατάμαυρα ντυμένη νὰ μοῦ λῆν ν’ ἀγοράσω ἕνα λαχεῖο, τώρα ποῦ ἔρχονται ἡ σκολαδαὶς καὶ θὰ μοῦ πῆσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς. Μάλιστα, ναί, ἐπανέλαβεν ὁ Λινάρδος μὲ ἀφηγητικὸν ἀφελέστατον. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὰ μαῦρα μὲ παρεκάλεσε, ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποῦ θὰ πάρω νὰ ξοδέψω λίγα καὶ ν’ ἀποτελειώσω τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου καὶ ἡ χάρις θὰ ναι πρόθυμη σὲ κάθε παράκλησί μας.

Ὁ παππᾶς παρὰ τὰ γηρατειὰ του ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ὄλοι οἱ περιπτώτες μὴδὲ τοῦ διδασκάλου ἐξαιρουμένου ἐπεκρότησαν, ὅτι ἡ Παναγιὰ ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ θαῦμά της.

— Μὰ ἀλήθεια λὲς ; ἐπαναλαμβάνει ὁ γέρον πάρεδρος δυσπιστῶν.

— Ἀληθινὰ καὶ ἀληθινὰ. Ἐγὼ ὡς τόσο τὸ ἀπομεσήμερο θὰ καθάλωσω τὸ φοράδι καὶ θὰ πάω στὴ χώρα ν’ ἀγοράσω ἕνα ἀριθμὸ.

— Καὶ τί προτοχωρνωτάτικος μπουναμάς, προσθέτει ὁ γέρον Μῆτρος ! Ἐδῶ θὰ τὸ κάψωμε τὸ ριμάδι.

— Πρῶτα ὁ Θεός, ἐπισφραγίζει ὁ Λινάρδος. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Λινάρδος ἀνεχώρει ὀρι-

στικῶς διὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐπομένην περὶ τὴν αὐτὴν περίπου ὥραν ἐπανήρχετο κομιστής τοῦ λαχεῖου. Παρήλθεν ἑβδομάς καὶ τὸ χωρίον ἀντήχει ἀπὸ τύμπανα καὶ ἐγγώρια ὄργανα. Ὁ Λινάρδος καὶ ὁμάς χωρικῶν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ γέροντος Μῆτρος ἐώρταζον τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ. Καὶ τὴν ἐπομένην τοὺς γάμους τοῦ Λινάρδου μετὰ τῆς συμπαθοῦς Ἐκνοῦλας.

Ὅλοι ἐμακάριζον τὴν τύχην του καὶ ἔκτοτε τὸν ὀνόμασαν. « Ὁ Λινάρδος ὁ τυχερός ».

Δυστυχῶς, μετὰ πέντε μόλις ἔτη ἀπέκτισεν υἱόν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπέκτησεν ἄλλα, ὁ μικρὸς Μάρκος θὰ ἐκληρονομήσει ἀρκετὴν περιουσίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, καθότι ἡ ἀτυχὴς Ἐκνοῦλα μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐλευθερώσεώς της ἀπέθανεν ἐκ πυρετῶν.

Ὁ Λινάρδος, ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὴν Ἐκνοῦλαν δὲν ἠθέλησεν νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρον γάμον. Ἡναγκάσθη δὲ τὸ μικρὸν νὰ δώσῃ εἰς τινὰ γυναῖκα ἐπὶ καλῇ πληρωμῇ, ὅπως τὸ ἀναθρέψῃ.

Ἀφοῦ παρήλθον δώδεκα ἔτη καὶ ὁ μικρὸς ἔμαθεν ὀλίγα γράμματα, τὸν ἐπῆρε πλησίον του, ὅπως ἀφ’ ἐνός τὸν συντροφεύει καὶ ἀφ’ ἑτέρου τὸν βοηθῇ εἰς τὰς ἐργασίας του τὰς ἀγροτικάς.

Τριάκοντα ἔτη παρήλθον ἔκτοτε.

Ἐσπέραν τινὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον, προπορευομένου τοῦ Μάρκου « τοῦ τυχεροῦ » μὲ φανὸν ἀνὰ χεῖρας, κατὰ τὸ συνῆθε, εἶπετο ὁ Παπποντώνης, υἱὸς τοῦ ἀποθανόντος παππᾶ - Πέτρος, κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μετὰ εὐλαθείας τὰ ἅγια μυστήρια, σπυδῶν νὰ ἐξομολογήσῃ καὶ καὶ κοινωνήσῃ τὸν ἐτοιμοθάνατον καὶ ψυχορραγούντα ἤδη γερο - Λινάρδον « τὸν τυχερόν » ἡλικίας σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἐτῶν.

Καθ’ ὄλην τὴν νύκτα ἦτο ἐν ἀγωνίᾳ, ἐνίοτε δὲ ἤρχετο εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ὁ δὲ παππᾶς παρὰ τὸ πλευρὸν του προσήχετο, ἀλλὰ ὄλις μετὰ ἰδιαιτέρας κατανούσεως καὶ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, πρᾶγμα τὸ ὅσοον, διὰ πρώτην φοράν ἐπραττεν εἰς βαθμὸν ὑπερβολικὸν ὁ σεβαστὸς κληρικὸς. Περὶ τὴν πρωίαν, κατόπιν ἀγωνίας ἀνυποπόρου, ὁ γερο - Λινάρδος παρέδιδε τὸ πνεῦμα ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων.

Ὁ ἱερεὺς ἐκτελέσας τὰ πρὸς τὸν θανάτου καθήκοντά του ἠγέρθη καὶ ἀφοῦ συνελυπῆθη τοὺς συγγενεῖς, ἐξῆλθε σταυροκοπούμενος καὶ ψιθυρίζων μετὰ στεναγμοῦ : « Μνήσθητί μου, Κύριε. Ἡ χάρις σου ἄς συγχωρήσῃ τὸν ἀμαρτωλὸν σου δοῦλον. » Οἱ παρατυχόντες ἐσταυροκοπήθησαν ἐπίσης καὶ συνεπέρανον ὅτι ὁ ἀποθνήσκων θὰ ἦτο πολὺ ἀμαρτωλός.

Ἐν τούτοις ὁ εὐλαθὴς κληρικὸς κρύπτων ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ τόσα ἔτη, ὁ πατήρ του παππᾶ Πέτρος ἀποθνήσκων τῷ ἐξομολογήθῃ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅσοον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤδη ἤκουσεν ἐκ τοῦ στό-

ματος τοῦ ἐτοιμοθανάτου γερο - Λινάρδου κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν, κατηφῆς διηυθύνθη εἰς τὴν κοιτίαν του.

Μετὰ μεσημβρίαν ἐγένετο ἡ κηδεῖα του καὶ ὄλον τὸ χωρίον παρηκολούθησε τὸν προϋχόντα μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας.

Δεκαπέντε μῆνες ἐῖρρευσαν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπέμεινεν εἰς τὸ χωρίον ἐκ τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου Λινάρδου « τοῦ τυχεροῦ » εἰμὴ τὸ πένθος εἰς τοὺς συγγενεῖς του.

Παρὰ τὴν συνήθειαν ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς χωρικούς νὰ κειμῶνται ἐνωρὶς ὡς ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ἡμέρας, ἦτο ἐν τούτοις ἐννάτη ἑσπερινῆ ὥρα καὶ φῶς διεκρίνετο ἐκ τῶν χαραδρῶν τῶν ἰσογειῶν παραθύρων τῆς οἰκίας τοῦ Μάρκου « τοῦ τυχεροῦ ». Βεβαίως θὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐνοχλήσαντος ζητήματος, καθότι οἱ ἀπλοικοὶ χωρικοὶ ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ καὶ περὶ τὴν τράπεζαν καθήμενοι, συνεζήτουσι περὶ τοῦ γάμου τῆς κόρης.

Ἡ σύζυγος τοῦ Μάρκου Χρυσῶ ἐγένετο, ἡ θυγάτηρ τοῦ Γιακουμίνα ἔπλεκε καὶ ὁ Μάρκος ὁ ἰδιοκτήτης, μᾶλλον ἐφαίνετο σκεπτικὸς καπνίζων καὶ παρατηρῶν κάποτε τὰς ἀνερχομένας καὶ διαλυομένας τολύπας τῆς ἐξ ἀγριελαίας χωρικής πίππας του. Ἐξω λεπτὴ βροχὴ ἐπίπτε καὶ τὸ διαπεραστικὸν ψῆχος καθίστατο ἐπαισθητότερον προίους τῆς ὥρας.

Μετ’ ὀλίγον ἡ θύρα ἤνοιξε κατὰ τὸ ἡμισυ καὶ ἠκούσθη ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Μάρκου « τοῦ τυχεροῦ. »

— Γιακουμίνα, δὲν πέρνεις τὸ λυχναρί νὰ δῆς δίπλα στὸ πηχί, ἂν ἔφαγαν τὰ βώδια ; Παρατήρησε μὴ γέννησε καὶ κανένα πρόβατο καὶ χάσουμε καὶ τ’ ἀρνί. Φτάνει ἀπὸ δέκα βώδια ποῦ μείναν δύο καὶ ἀπὸ ἑκατὸ γιδοπρόβατα πέντε κομάτια καὶ αὐτὰ κοκαμορσισμένα.

— Δὲν πᾶει ὁ Γιώργης καλεῖτερα πατέρα. Ὑπέλαβεν ἡ κόρη διατάζουσα.

— Δὲν τὸν εἶδες, ποῦ πῆγε νὰ πλαγιάσῃ ; Κάμει αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, ἀπαντᾷ ὁ χωρικός ἐπιτακτικῶς.

Ἡ Γιακουμίνα ἠγέρθη συγχρόνως καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πατρικὴν διαταγὴν.

Ἡ κυρὰ Χρυσῶ ἐξηκολούθη τὴν ἐργασίαν της ἐνῶ κάποτε ἔστρεψε τὸ ἀνήσυχον βλέμμα της πρὸς τὸν σκεπτικὸν σύζυγόν της.

— Νὰ σοῦ πῶ, γυναῖκα, λέγει ὁ Μάρκος, ρίπτων ἐκ τῆς πίππας τὸ ἐσβεσμένον ἀπόρημα, ἔπειτα ἀπὸ τέτοια κατάρρα ποῦ ἔπεσε στὸ σπινθηρικό μας, καὶ ὁ Θεὸς ἠξυερεῖθι θὰ μᾶς γράφῃ ἡ ἐφεινὴ χρονιά, θὰ τὸ σκεφθῶ καλά, ἂν πρέπη νὰ δώσω τοῦ κύρ δάσκαλου ὅσα ζητᾷ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Γιακουμίνα.

— Τοῦ πρέπου, ἄντρα μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρὰ

— Ο παππα-πέτρος ο πατέρας μου, όταν ψυχομαχοῦσε μου ξομολογήθηκε τὸ μυστήριον αὐτό. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μακαρίτου γέρου, ἅμα ἦλθα νὰ τὸν ξομολογήσω.

Εἶμαι ἰερωμῆς καὶ δὲν ἐπρεπε νὰ πῶ τίποτα. Δὲν πὸ λέγω ὅμως σὲ ξένους καὶ ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Κύριος. Σὰς λυπούμαι πολὺ καὶ γιὰ τούτο πάλι σὰς ἐξήγησα μιὰ κατάρη πού σὰς κατατρέχει. Κρατήσατέ το μυστικὸ γιὰ τὸν κόσμον! ὁ γέρο-Λινάρδος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σαράντα λειτουργίας γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ψυχὴ του. Τότε χωρὶς ἄλλο θὰ συγχωρηθῇ. Καὶ σεις νᾶστε δίκαιοι καὶ ὁ μεγαλοδύναμος θὰ σὰς βοηθήσῃ.

Ὁ ἱερεὺς ἠγέρθη σκυθρωπὸς καὶ ἀφῆσεν τὴν εὐχὴν του ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ἡ οἰκογένεια ἐμεινεν ἀναυδός.

Μετὰ δύο μῆνας ὁ Θεὸς τὸν συνεχώρει φαίνεται καὶ ὡς δείγμα ἔστειλε τὴν πρώτην χάριν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μάρκου αὐτοῦ τυχεροῦ». Ὁ παππαντῶνης ἠλόγισεν τὴν Γιακουμῖνα καὶ τὸν διδάσκαλον, ἐνῶ πυροβολισμοὶ ἀντήχουν ἀναγγέλλοντες τὸ χαρμύσουν γεγονός εἰς τὸ χωρίον.

Μ. Βιτάλης

“ΕΙΝ’ Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ,,

- Γιατί ἡ μέρα σήμερα τόσο γλυκαῖα προβαίνει Μὲ μύρον τῆς ἀνοίξεως δροσᾶτο στολισμένη ;
— Γιατί ναι τόσο λαμπερὸς ὁ ἥλιος π’ ἀνατέλλει Καί, ὡσανύ ἥλιος, τοῦ Μαγιοῦ χρυσῆς ἀκτίνες στέλλει ;
— Γιατί τὰ δένδρα τὰ πουλιά τόσο γλυκὰ λαλοῦνε Σὰν κάποιον νὰ γυροῦνε κρυφὴ χαρὰ νὰ ποῦνε ;
— Γιατί ναι τόσο δροσερὸ καὶ μαλακὸ τ’ ἀγέρι ;
— Γιατί ἡ φύσις χαροπὴ στολὴ καινούργια φέρει ;
— Γιατί ὅπου στρέψεις σήμερα κι’ ὅπου τυχὸν γυρίζεις Θαρρεῖς πῶς ρόδα ἀκουμβᾶς καὶ κρίνα πῶς μυρίζεις ; ...
Κι’ ὅ,τι ἀν ρωτᾷ, μὲ μιὰ φωνὴ μοῦ λέγει: “εἶν’ ἡ γιορτὴ τῆς Καὶ ὅλη ἡ φύσις σήμερα χαμογελά μαζὺ τῆς”

Νημεβρίω 1901

Ι. Γ. Ἀντωνιάδης.

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΟ

Μονάχο τὸ ἐκκλησάκι στ’ ἀκρογιάλι γέρνει στὸ κύμα καὶ στὴν ἀμμουδιά Βορρηῆς τὸ συντροφιᾶζει καὶ ἀνεμοζάλη καὶ ὁ διαβάτης πού περνᾷ. Καὶ διαπᾷ ἡ θάλασσα ἀγριεμένη ἀπ’ τοῦ πελάγου τὰ βαθειὰ νερά στὸν κόρφο τὸ καράβι γοργοφέρνει. Ἐρημοκκλήσι ἀπὸ χρόνια φτωχικὸ, παντέρημο, στὴν ἀμμουδιά χωμένο δὲν ἔχει σήμαντρο, καὶ θυμιατὸ οὔτε καντήλι ἀναμμένο. Κατάκλειστο τὸ ἐκκλησάκι στὴν ἀκρογιάλι τὴ μέρα τοῦ σταυροῦ γιορτάζει. Κανεὶς δὲν λειτουργεῖ οὔτε θυμιάζει μ’ ἀκούγεται οὐράνια ψαλμωδιά.

Ἐν Τήνῳ 1901.

Μιλτων Βιτάλης.

“ΣΟΝΕΤΤΟ,,

Η ΜΟΥΣΑ

Ταπεινωμένο γέροντας τὸ γόνα Μπρὸς σὲ πανάρχαιο εἰκονοστάσι Μιὰ μαγικὰ κι’ ἀθάνατην εἰκόνα Μὲ τὰ φτερά τοῦ νοῦ μου εἶχα πλάσι.

Καὶ τὴ Θεὰ θωροῦσα στὸν ἀγῶνα Πῶς εἶχε τὴ ζωὴ τῆς θυσιάσῃ Τὸ σκοτεινὸ πῶς ἐλαμψεν αἰῶνα Μὲ οὐράνια χνότα ὅλη τὴ πλάσι.

Τὰ βάσανα τὴ ζωᾶνε, οἱ πόνοι Κι’ ὅμως ποτὲ δὲν ἐφοβήθη Τῆς ἄρπας τὴ θεριέδανε οἱ στόνοι.

Δὲν εἶχε ἀπ’ τὴ γῆ καμμιὰ ἐλπίδα Μὲσ’ στὰ πλατεῖα τὰ σύννεφα ξεχύθη Καὶ τὸν αἰθέρα ἔκανε πατριδα.

Μὴ σὲ πλανέψ’ ὁ πόθος σου μιὰ μέρα Μοῦ ἔλεγε στὸν ὕπνο ἡ παρθένα, Καὶ ζήσης ἀπ’ τὸν ἄτιμο ἀγέρα Στὸν κόσμον πού φυσάει μολυσμένα.

Τὴ σκοτεινὴ ἀργήσου ἀτμοσφαῖρα Τόσα κορμιὰ πού ἔχει σκλαδωμένα, Γιατί μπορεί σ’ ἀμύλωντο αἰθέρα Νὰ ζήσουμε κι’ οἱ δύο ἀδελφωμένα.

Μὲσ’ στὰ πλατεῖα τὰ σύννεφα ἐ/άθη Τὰ ὕστερνα σὲν εἶπ’ ἡ κόρη λόγια Πού στὴς καρδιάς ἐρίζωσαν τὰ βᾶθη

Κι’ ὄλ’ ἀπὸ τότε οὐβύνουμαι καὶ λειόνω Ἄνθίζου στὴ καρδιά μου μοιρολόγια Κι’ ἀπὸ τὸν πόνο στίχους ζευγαρώνω.

Ἀγγ. Ἀλλεῦς Η. Βενετᾶς

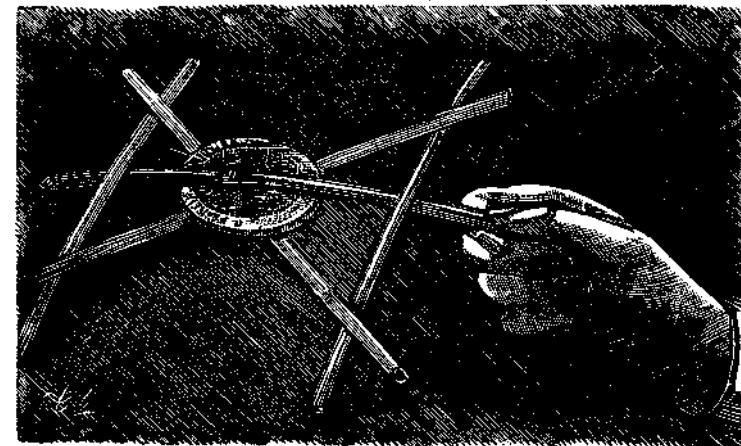

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑΝ

Ἐάν σὰς δώσουν πέντε καλάμια ἐξ ἀχύρου τοῦ αὐτοῦ μήκου, δέκα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου περίπου καὶ σὰς προτείνουν διὰ τοῦ ἐνός τούτων νὰ ἐγείρετε τὰ λοιπὰ τέσσαρα, πῶς θὰ κάμετε ; Ὅθ’ δυσκολευθῆτε βεβαίως. Τότε προβαίνετε ὡς ἀκολουθῶς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πειράματος.

Μέχρι τοῦδε δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκμεταλλεῦσιν τὴν ἀλείαν τῶν σπόγγων μέχρις ὅσοιδήποτε βάθους ἢ ἔλλειψις φωτός ἐδυσκόλευεν ἐτι πλείοτερον τὴν ἐπιπονον ἐργασίαν τῶν δυτῶν καὶ εἰς μικρὰ ἐτι βᾶθη. Νῦν ὅμως μεταχειρίζονται οἱ σπογγαλιεῖς; παρά τὰς ἀκτὰς τῆς Φλωρίτιδος τῆς (Ἀμερικῆς) διὰ τοῦ σκοπούς των ἡλεκτρικᾶς λυγνίας μεγίστης ἐντάσεως, ἄς εἰσάγουσιν ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἵνα διευκολύνουσιν οὕτως εἰς τὴν δύτην καὶ εἰς βαθύτερα στρώματα τὴν συλλογὴν τῶν σπόγγων. Διὰ τοῦ ἀπλοῦστάτου μέσου οὐ μόνον ἐδιπλάσιασθη ἡ ἀπόδοσις, ἀλλ’ ἐβελτιώθη καὶ ἡ ποιότης τῶν σπόγγων καθ’ ὅσον ὁ σπογγαλιεὺς δύναται ἤδη ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης νὰ ἐκλέξῃ τὰ κριλλήτερα τεμάχια. Ἐάν ἐφαρμολῆ τὸ μέσον τοῦτο εἰς ἅπαντα τὰ Ἑλληνικὰ παράλια, εἶνε βέβαιον, ὅτι θὰ εὐρεθῶσι πολλοὶ ἄλλοι θησαυροί, κρυπτόμενοι ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ εὖς μέχρι τοῦδε δὲν κατώρθωσαν ν’ ἀνεύρωσι.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

Λαμβάνετε νόμισμά τι, δεκάλεπτον ἔστω, (μολοντί κολ ἄνευ αὐτοῦ δύνασθε νὰ ἐκτελέσητε τὸ πείραμα) καὶ ἀφοῦ τοποθετήσητε τὰ τέσσαρα καλάμια καὶ τὸ νόμισμα, ὡς δεικνύται ἐπὶ τοῦ ἀνωθι σχήματος, ἐγείρετε αὐτὰ διὰ τοῦ πέμπτου καλάμιου. Ἀπλοῦσταται καὶ εὐκολώτατον πρᾶγμα. Τὸ νόμισμα χρησιμεύει μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ διαφεύγουν τὰ καλάμια ἐκ τῆς κανονικῆς θέσεώς των. Ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν ἀνωτέρω μέθοδον, θὰ δυσκολευθῇ πολὺ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο. Τὸ παίγνιον τοῦτο εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν καὶ ὠφελεῖ πολὺ τὴν δεξιότητα τῶν χειρῶν καὶ τὴν κρίσιν.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΒΡΑΣΤΟΤΕ

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΛΩΝΗΣ

Ἡ καλλονὴ διατηρεῖται φυσικῶς καλεῖτερον παρά ταῖς μελαγχροναῖς ἢ παρά ταῖς ξανθαῖς, ἀλλοιοῦται ὅμως ταχύτερον παρά ταῖς ὀκνηραῖς καὶ ταῖς μεταχειριζομένας τεχνητὰς βλαβεράς οὐσίας. Τὸ δέρμα δέον νὰ τηρῆται πάντοτε καθαρὸν καὶ μαλακόν, ἵνα μὴ σκληρύνεται. Πρὸς τοῦτο δὲ δέον νὰ καθαρίζεται διαρκῶς διὰ διαυγοῦς καθαροῦ πηγαίου ὕδατος πρωτίστως, ὅπως ἀπομακρύνεται ἡ κόνις, καθόσον αὕτη εἶναι ὁ πρῶτος καὶ κύριος ἐχθρὸς τῆς καταστροφῆς τοῦ δέρματος. Ἡ κόνις καὶ πᾶσα ἐξὴν οὐσία ἐπικαθημένη ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἐξοικειοῦται καὶ ζυμοῦται μετ’ αὐτοῦ καὶ κατ’ ἀκολουθίαν τοῦτο παχύνεται καὶ ἐξηραίνεται, σχηματίζει δὲ ἐπ’ αὐτοῦ κηλίδας, ρητίδας καὶ κόμβους. Πλύνετε λοιπὸν συνεχῶς τὸ δέρμα διὰ καθαροῦ ὕδατος, παιδιόθεν.

Ὁ ἱατρὸς σὰς

Ὅσοι ὑποφέρουσιν ἐκ συνήθης δυσκολιότητος, ὡς ἐκ τῆς καθεστικῆς αὐτῶν ζωῆς, τὸ μέλι συντελεῖ πολὺ πρὸς θεραπείαν αὐτῆς, ὡς ποτὸν καὶ βρῶσιν μετ’ ἄρτου.

Ἐφαρμόζεται πρὸς τούτους τὸ μέλι εἰς ὠρίμανσιν ἀποστημάτων, ἐπὶ νοσημάτων τοῦ φάρυγγος, τοῦ οἴσφατος καὶ εἰς στομαχικὰς διαταράξεις καὶ πόνους τῆς κοιλίας.

Ἄλλὰ καὶ ἐν ἐνώσει ἐπίσης μετ’ ἄλλων φαρμάκων τὸ μέλι λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν θεραπευτικὴν. Λαμβανόμενον τὸ μέλι εἰς ὑπερβολικὴν ποσότητα, προξενεῖ ναυτίαν, λαμβανόμενον δὲ κατὰ μικρὰ κοχλιάρια τοῦ καφέ ἀφ’ ἐσπέρας καὶ κατὰ τὴν νύκτα, ἐν σιροπιώδεῃ καταστάσει, εὐνοεῖ τὴν ἀπόγχευσιν.

Μέλι μετὰ κρόκου ἐν θερμῇ καταστάσει καταπραῦνει τοὺς πόνους τῶν οἴλων τῶν παιδῶν κατὰ τὴν πρώτην ὀδοντοφυίαν.

Τὸ βορακομένον μέλι εἶνε ὠφέλιμον εἰς τὰς φυλκταινάς τῆς γλώσσης καὶ ἐνεργεῖ, ἐπίσης ὡς ἐλαφρὸν καθαρτικόν. Παρασκευάζεται ἀναμιγνυομένων 4 μερῶν βόρακος μετὰ 30 μ. καθαροῦ μέλιτος.

ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΑΚΑΚΙΑΣ

Ἡ ἀσθένεια τῶν φύλλων τῆς κυανοφύλλου ἀκακίας προξενεῖται ὑπὸ ἐντόμου τοῦ γένους Κόκκου τῆς τάξεως τῶν ἀπτέρων.

Ἡ ἀσθένεια αὕτη (ἧτις εἶνε διάφορος εἰς ἄλλα φυτὰ) καὶ ἡ Ἀκαρίασις συγγέονται καὶ κοινῶς ὀνομάζονται ψωρίαισις.

Καταστρέφονται οἱ κόκκοι διὰ συγγῆς πλύσεως τῶν φύλλων κ. λ. με ἀφέψημα καπνοῦ (Νικοτιανῆς) καὶ ἰδίως διὰ τοῦ κατασταλάγματος τῶν καπνοσυρικῆν, σιγαροθηκῶν κ. τ. λ.

Κοντογιάννης, όστις ήδη μόνει διά τήν παρατεταμένην άπουσίαν μου.

— Άνησυχουν, μοι λέγει περισσότερο, διότι δέν έφραναζόμην ότι θά διέμεινες πέντε ώρας με τήν άμαξαν εις έπίσκεψιν.

— Τί νά κάμω, άφού μ' έκράτησαν με τά τέτα και με κονιάκ ό ένας και ό άλλος.

— Καί δέν έστελλες τουλάχιστον όπισω τήν άμαξαν; και νά σέ φέριε καμμία ιδιική των, άφού σ' εκράτησαν, αυτοί έχουν άμαξια. Τώρα νά ιδούμεν τί θά πληρώσης.

— Δέν τό εξευρον αυτό έπειτα τί θά πληρώσω; ένα φράγκο πήγαίνε, ένα γύρισε και ένα κάθησαι, τρία, τό πολύ και ένα δια κρασί του άμαξιά, τέσσαρα.

— Μάλιστα, νομίζεις ότι είσαι εις τās Αθήνας, νά ιδώμεν.

Έρωτηθέντος του άμαξιά έξάγει τό ώρολόγιόν του και ψιθυρίζει: «Πέντε ώραι προς τρία φράγκα, μάς κάμουν δεκαπέντε.

— Άκουίς τί λέγει; δεκαπέντε!

— Δεκαπέντε φράγκα διά δύο τσάια; είναι πολλά.

Τέλος συνεφωνήσαμεν, έσημείωσα δέκα φράγκα διά δύο έπισκέψεις εις τό σημειωματάριόν μου και είτα μετέβημεν εις τό καφεζέον.

— Ήθελα πολύ, τώ λέγω, νά έβλεπον τόν κ. Τζηρόπουλον, ούτε πέρισον ούτε προπέρισον τόν είδον.

— Α, είναι λαμπρός άνθρωπος, μοι λέγει, θυσιάζεται δε διά τούς έμογενείς και άκριδώς απόψε έμαθον ότι έρχεται. Ήδη θά ήλθειν.

— Αί, μά τότε μή χάνομεν καιρόν, μεταβώμεν άμέσως εκεί.

Και ούτω μετά πέντε λεπτά είσειρχόμεθα εις τήν οικίαν του κ. Τζηροπούλου, όστις με έδέχθη μετά μεγάλης προθυμίας και ευχαριστήσεως. Ή δ' ευγενεσιτάτη Κυρία του, εκ Κεφαλληνίας, τό γένος Πανιά, τσοούτων ένθουσιάζεται, βλέπουσα έμογενή εξ Έλλάδος, ώστε τά πάντα έν τή οικία της θυσιάζονται δι' αὐτόν. Καί σās λέγει:

— Μά δέν είξεύρετε, μοι έλεγε μετά πάσης ειλικρινείας πόσον ευχαριστούμαι όπου σās βλέπω, νο μίλω, ότι είμαι εις τήν πατρίδα.

Και είτα μετ' άναστεναγμού προσθέτει:

— Άχ, πότε θά μάς άξιώσῃ ό Θεός νά έλθωμεν πλέον και ήμείς εις τήν Έλλάδα.

Ό δέ κ. Τζηρόπουλος μοι λέγει:

— Ή οικία μας είναι εις τήν διάθεσίν σας, εδώ θά τρώγετε, εδώ θά κοιμάσθε. Δέν έννοώ νά σās άφήσω νά μένετε εις τό ξενοδοχείο, άφού είσθε πατριώτης.

Και άποραίτε μεγάλως διά τήν καρδίαν των ανθρώπων αυτών, είναι όλως χαρά και αγάπη, έντελώς άδολος και άφιλοκερδής.

Ό κ. Τζηρόπουλος, τέως ένοικιαστής μεγάλων κτημάτων έν Ρωμονία, έκαμε τό μέρος του άλλοτε πολύ λαμπρά. Ή οικία του ήτο ξενών διά τούς έμογενείς, και διήλθον εκείθεν πολλοί έπίσημοι και μή, οίτινες ευρον καταφύγιον πλούσιον και περιποίησιν άφθονον. Ό Παπαρρηγόπουλος, Άλεξανδρόπουλος και άλλοι δημοσιογράφοι διάφοροι και ξένοι παρ' αυτώ εξενίζοντο και πρώτος πάντοτε έσπευδε νά τούς παράσχη τās τής φιλοξενίας εκδουλεύσεις και φιλοφρονήσεις.

Άλλά και έλληνικήν σχολήν αυτός καθήρτισεν έν Πιτεστίω τότε, δαπανήσας δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων και πλέον. Ήδη δε παρ' τās επανειλημμένες ζημίας, ως υπέστη ό έμπορικός του οίκος και τήν κατάπτωσιν έν γένει των επιχειρήσεων έν Ρωμονία δέν παύει άρειδώς δαπανών διά τούς ξένους και ίδια τούς έμογενείς.

Χαρακτήρ ακαταπόνητος, θέλησις σιδηρά, αγάπη ακριβής είναι τό έρεισμά του και τοιοῦτοι άνθρωποι εύκόλως δέν χάνονται.

Τήν επαύριον μοι παρεκείασεν ώραιον πρόγευμα, τό δ' έσπέρας έπίσης λαμπρόν δεύπνον, διεληθόντες ώραιάν έσπερίδα ομοῦ, τήν δε νύκτα διήλθον παρ' αυτώ, μη άφήσας με νά μεταβώ εις τό ξενοδοχείον και τήν τρίτην μετά τό μεσονύκτιον με συνώδευσεν εις τόν σταθμόν του σιδηροδρόμου, όπου έν ανεχώρησα διά τήν Κραϊόβαν.

Άλλά και τή συνοδεία αυτου έξελθόντες επεσκέφθημεν διάφορους έμογενείς, οὗς άλλοτε δέν είδον, τόν κάλλιστον και φιλογενέστατον αυτου αδελχόν Θεοδ. Τζηρόπουλον, τόν κ. Κ. Μαλάμαν, τόν κ. Στ. Πισιδην, τόν κ. Αλίξ. Σακελλαριδην, τόν Ν. Λικόπουλον, κάλλιστον έμογενή και άλλους και τέλος, ηύχαριστήθη έν τής διημέρου εκείσε διαμονής μου και ανεχώρησα ένθουσιασμένος, ότι εις τήν μικράν ταύτην κωμόπολιν διαμένουσιν αξιοπρεπώς διαβιούντες τοσοῦτοι έμογενείς.

Φ. Π.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΠΤΑΜΕΝΟΝ ΠΤΕΡΟΝ

Οί λαμβάνοντες μέρος ίστανται πάντες όρθιοι με τās χείρας όπισθεν αυτών. Τότε ό διευθύνων τό παιγνίδιον λαμβάνει έν πτερόν έλαφρόν, πτίλον, ή μικρόν τεμάχιον βάμβακος, τό όποιον ρίπτει εις τόν άέρα, άνωθεν των κεφαλών των πεζόντων.

Πάντες οῦτοι τότε προσπαθοῦσι διά του στόματος' αποθήσασιν τό πτερόν προς τά άνω, όπουταν έλθῃ πλησίον αυτών, όρειλοντες νά κατορθώσασιν, ώστε νά μή άφήσῃσιν αυτό νά πέσῃ κάτω εις τό έδαφος.

Οῦδέν άστειότερον νά βλέπη τις τόν κόμον, με τόν άέρα όπου κάμουν νά μή κατορθώσουν νά κρατήσουν τό πτερόν εις τόν άέρα, και τούτου διότι οί περισσότεροι γελοῦν και δέν δύνανται έν ταυτώ και νά φυσούν. Συμβαίνει δε πολλάκις νά έμβῃ ή νά καθήσῃ τό πτερόν εις τό στόμα του γελώντος, ότε καταδικάζεται εις άστειαν τινά υποχρέωσιν.

ΡΟΥΣ

Ή γυνή έχει έλαττώματα, τά όποια ό άνήρ θεραπεύει. Ό δέ άνήρ τοιαῦτα τά όποια ή γυνή δυστυχώς απομεινται.

Οῦδέν φαγητόν είναι τοσοῦτον γλυκῦ και ωφέλιμον ή τό σπανιώτερον λαμβανόμενον.

Ή ποικιλία είναι διασκεδασίς και διδακτικόν εις τόν άνθρωπον, ένφ ή μονιμότης και ταυτότης είναι ωφέλιμος εις τά ζώα.

Όσον τις απομακρύνεται [της ποτρίδος του, τοσοῦτον τήν ποθεί, ένφ δῶσῃ τις πλησιάζει τούς διευθύνοντας τά τής πατρίδος τοσοῦτον τούς μισεί.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

Έν τῷ άτμοπλοίῳ των Διαπορθμύσεων τυχαίως συναντώνται τρεις παλαιοί γνώριμοι, μεταβαίνοντες ό εις εις Μασσαλίαν, ό έτερος εις τήν Άγγλίαν και ό τρίτος εις Άμερικην. Συμπρωτικώς δε ή και κατά συνήθειαν ό μεσοίος φέριε γαλλικήν περιβολήν ό δεξιόθεν άμερικανικήν και ό άριστερόθεν άγγλικήν, κατά τήν συμπάθειαν, ήν τρέφει έκαστος προς τό μέρος ένθα διευθύνεται.

— Έγώ, τοίς έλεγεν ό άμερικανόφρων, συμπαθῶ πολύ προς τούς άμερικανούς, είναι λαός φιλελεύθερος και λαμπρών αισθημάτων, αγαπῶ τήν ισότητα και τό δίκαιον και έχει τήν καλλίτεραν ανάπτυξιν των λαών της ύψηλίου.

— Και έγώ τούς αγαπῶ, απήντησεν ό άγγλόφρων, άλλα θαυμάζω τούς άγγλους διά τήν έπιμονήν και σταθερότητά των, είναι ό μάλλον εκπολιτισμένος λαός του κόσμου, περιφρονών τήν κουφότητα των άλλων.

— Έχετε δίκαιον, τοίς λέγει τότε ό γαλλόφρων, άμφοτεροι είναι εξ ίσου καλοί και λαμπροί λαοί, αλλά τοίς λείπει τό σίκ, δηλαδή ή άφέλεια και άδολος ευγένεια και ειλικρίνεια, ήτις κάμνει τόν γάλλον τόν καλλίτερον άνθρωπον του κόσμου. Παντού προτεῦει και παντού επίζητείται.

— Έχει δίκαιον, επιλέγει τότε ό άμερικανόφρων εάν δέν ήμην άμερικανός, θά ήμην γάλλος.

— Και έγώ τό ίδιον, προσθέτει τότε και ό άγγλόφρων.

οίνους και απολαμβάνω τά τερπνότερα και ωραιότερα αντικείμενα, αλλά τί τό όφελος, καταλήθην τέλος από... λυσσαν και μανίαν και... προς Θεού. παύσατε νά αγοράζετε τά φάρμακα μου, διότι μαζί σας, χάνομαι και... έγώ!

Ποτ.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ

Ή χειραφέτησις είναι τό λαμπρότερον ιδίωμα του γένους!

Ή χειραφέτησις λύει τά δεσμά της γυναικός.

Ή χειραφέτησις μήκνυει τās χείρας και τούς πόδας μας; και ελευθερώνει τήν γλώσσαν μας.

Ή χειραφέτησις μάς δίδει και έτερα δικαιώματα επί του άνδρός.

Ή χειραφέτησις δέν άναγνωρίζει πατέρα, μητέρα και αδελφούς.

Ή χειραφέτησις δίδει άπόλυτον εξουσίαν εις τήν γυναίκα, νά σκέπτεται και ενεργῇ όπως βούλεται.

Ή χειραφέτησις άποκλείει δικαιώματα κληρονομικά.

Ή χειραφέτησις μάς δίδει δικαιώματα σφετερισμού και κλοπής των άνδρικών έργων και επαγγελμάτων.

Ή χειραφέτησις όπλίξει ήμάς διά πάντων των βπλων της άμύνης και επήθεως.

Ή χειραφέτησις μεταβάλλει τέλος τήν γυναίκα από άγγελον και άστέρα του άνδρός, εις φονέα και δήμιον αυτου!

Ίδου ποῦ μάς άγει λοιπόν ή χειραφέτησις!

Νά τήν λάβωμεν;

Ή χειραφετούμενη.

ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΠΙΚ

Τρέξατε λαοί νά με σώσετε!

Υποφέρω δεινώς από φοβερήν νόσον...

Ένώ σεις χάνεσθε με τά καταπότιά μου, έγώ δηλητηριάζομαι από τά χορημάτά σας.

Ήμην άδικος και άπλοστος, δέν ήρκέσθη έν έξ

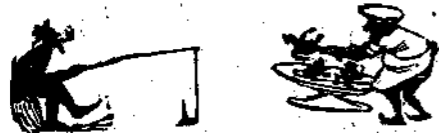
όσων εκέρδιζον σιωπηλώς, αλλά ήθέλησα και διά της ρεκλάμας νά σās άφανιάξω τά βαλάντιά σας.

Μοι έρχονται καθ' εκάστην άπειρα χρήματα από όλα τά μέρη του κόσμου. Έννοείται δε, ότι δι' αυτών διασκεδάζω περιήθημα, τρώγω τά καλείτερα φαγητά, πίνω τούς καλείτερος

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Προσκλημένοι τις εις γεύμα, επί τη παρατη- ρήσει της οικοδομήσεως, ότι δεν όμιλει: — Δέν παρατηρείτε, τή λέγει, δαικνών φλύαρον τινα συνδαιτημόνα, όστις ακαταπαύτως όμιλει, έχ- θέτει πάς ιδέας μου και με άφίνει ήσυχον να τρώω.

Μεταξύ έργολάβου και κεφαλαίουχου. 'Ο πρώτος. Είναι μοναδική επιχείρησις, πρέπει να τήν επιχειρήσητε, αφού έχετε πεποιθησιν εις αυ- τήν. 'Ο δεύτερος. Αλλά, φοβούμαι να διακινδυνεύσω διακοσίας χιλ. δραχμάς. Είμαι φύσει δειλός. 'Ο πρώτος. Α, εγώ, φίλε μου, είμαι φύσει γεν- ναίος. Δότε μου τα χρήματα και τήν επιχείρω αμέ- σως.

Εις καφεπώλης προς άμαξηλάτην. 'Ο καφεπώλης. Ξεύρεις, όπου όμοιάζεις με Υ- πουργόν; Καμμία διαφορά, φίλε μου, μεταξύ αυ- τού και σου. 'Ο άμαξηλάτης. Μπα και δέν τόν είξουρα εγώ, αυτό. Από ποῦ τόν συμπεραίνεις σύ; 'Ο καφεπώλης. Νά, από τήν δουλειά όπου κά- μνεται; και οι δύο, τρέχετε με τήν άμαξα δη τήν ήμέ- ρα από τόν σπήτι εις τόν ύπουργεϊόν, από τόν ύπουργεϊόν εις επισκέψεις και από επισκέψεις εις τόν σπήτι και όποιος σάς χαιρετά, χαιρετάτε και οι δύο και άμα παύει ό ένας τή δουλειά, παύει και ό άλλος. 'Ο άμαξηλάτης. Αμ' δέν είπες και τόν άλλο, όπου μαζύ πηγαίνομε εις τόν παλάτι, εις τή Βουλή... 'Ο καφεπώλης. Αί, μά αυτό διαφέρει, γιατί στή Βουλή τής τρώτε και εις τόν παλάτι παίρνετε τής καπότες.

Κυρία τις έρωτά έν παιδίον: — Δέν μου λέγεις, μικρέ μου, είσθε δίδυμοι με τόν άδελφόν σου; — Όχι, πότος σάς τόν είπε; — Νά, παρατηρώ, όταν ό πατήρ σου δίδει χα- στουκιές εις εκείνον, δίδει μερικαίς και εις εσέ. — Καλά λέγετε, θα έρωτήσω τόν πατέρα, διότι βέβαια δέν πρέπει τότε να κτυπά και εμέ.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ Οί κερδίσαντες άριθμοί.

Γενομένης τής κληρώσεως του Λαχείου τών Αρχαιοτήτων έκέρδισαν οι εξής άριθ- μοί τα κατωτέρω ποσά. 'Ο πρώτος έξαχθείς άριθμός 37345 κερδί- ζει δραχ. 25000. Οι άριθμοί 19537 και 29285 κερδίζουν ανά δραχ. 3000. Οι άριθμοί 64167, 35897, 71578, 24750 κερδίζουν ανά δραχ. 1000. Οι άριθμοί 70890, 25633, 30446, 08695, 05690, 47191, 39585, 16020, 55464, 25 536 κερδίζουν ανά δρ. 500. Και οι επόμενοι έκατόν άριθμοί κερδίζου- σιν ανά δραχ. 100.

Table with 4 columns of numbers representing lottery winners and their amounts.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΝ ΜΟΥ

'Ο άναστεναγμένος οὐδέν άλλο έμφανίζει είμή πό- θον διακαή ή τελείαν άπογοήτευσιν. Η κόρη επιθυμούσα να ύπανδρευθῆ, άγνοεί ότι από κυρίαρχος καθίσταται είλωσ. Τόν ναυάγιον τής γυναικός είναι ή εξάλειψις τής αίδους. Μόνον ό θάνατος και ή καρδιά φιλαρέσκου δέν γηράσκουσι.

Μίλων.

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗ δ. φ.

πρ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΓΟΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ μετά φιλοσοφικής αναλύσεως τών κεφαλαίων Έξεδόθη εις ώραϊότατον τεύχος

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ LIDELL AND SCOTT

ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΤΟΜΟΥΣ ΕΙΣ ΣΧΗΜΑ ΜΕΓΑ 400 ΔΙΣΤΗΘΑΟΝ 400 ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΦΥΛΛΑ 400 Χάρτης εκλεκτός—Τύπος εκτακτός

Οι Συνδρομηταί διηρέθησαν χάριν εύκολίας αυτών εις δύο κατηγορίας Εις τήν πρώτην κατηγορίαν υπάγονται οι εγ- γραφόμενοι συνδρομηταί οτινες άμα τή άποπε- ρατώσει του έργου θέλουσι λάβει αυτό ελεύθε- ρον ταχυδρομικόν τελών αντί φρ. 60000 (άρ. 80). Εις τήν δευτέραν κατηγορίαν οι πληρώνον- τες κατά μήνα 5 φρ. εις 12 μηνιαίας δόσεις ήτοι φρ. 60000 (άρ. 60) και ούτως έχοντες έκπτώ- σιν 25 0/0 από τής οριστικής αυτού αξίας.

Διά λεπτομερεστέρα πληροφορίας και τελεσιτέραν συνεν- νόησιν παρακαλούνται οι επιθυμούντες να έγγραφώσι συνδρο- μηταί να ζητήσωσιν έκ τών Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝ- ΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ τήν μεγάλην και επίτηδες προς έγγραφόν συνδρομητών άγγελίαν, πεμπομένη παντί τῷ αϊτούντι άμέ- σως.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Δ. Γ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Έργοστάσιον σοκολάτας οδός Πειραιώς

Είναί τόν μόνον Ζαχαροπλαστεϊόν έν όλη τή Ανατολή, όπερ άμιλλάται διά τήν μοναδικήν και εκλεκτήν ποιότητα τής σοκολάτας και τών γλυκυσμάτων. Ύλικά πρώτης ποιότητος και έργασία επιμελημένη και έντελής παρέσχεν αυτώ τά πρώτα βραβεία εις όλας τας Έκθέ- σεις. Τόν κατάστημα φημιζεται διά τόν άμ- μπτον τής ποιότητος πάντων τών γλυκυσ- μάτων, άτινα όμολογουμένως εισί τέλεια. Η δέ άνέκαθεν μεγάλη πελατεία του, ήτις τιμᾷ αυτό από τριακονταετίας και πλέον, είνε έπαρκής έγγύησις τής φήμης και αξίας τών προϊόντων του.

D. A. MARUSOPULO Manufacturer of Celebrated Egyptian Cigarettes Purveyor to the Khedivial Family Sha- ria—el—Faskyah. Cairo Egypt.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ Σ. Π. Α. Π.

(Ισχύον από 29 Οκτωβρίου π.) 'Αθήναι — Καλάβρυτα — Λουτρά — Όλύμπια

Table with 4 columns showing train routes and times between Athens, Kalavryta, Loutra, and Olympia.

'Αθήναι—Μεγαλόπολις—Καλάμαι—Ναύπλιον

Table with 4 columns showing train routes and times between Athens, Megalopolis, Kalamata, and Nauplion.

ΜΕΓΑ ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

'Οδός Σόλωνος άριθ. 85 έναντι του Χημείου Εις τόν έναντι του Χημείου και επί τής οδού Σό- λωνος Γαλακτοπωλείον του κ. Η. Αναστασάκη δύ- ναται τις να εύρη γάλα άγνόν, βούτυρο φρέσκο, αυγά τής ώρας, λουκουμάδες τής στιγμής με μέλι του 'Υ- μητού, ως και τά έκτατα γλυκίσματα μπουγάτσα Κων) πόλεως, Γιαούρτη, ριζόγαλον, καϊμάκι, κρέμα, σο- κολάτα με γάλα με αυγά, γάλα, αυγά τριαντά, λουκά- νικα, σαλάμι, και οίνον Κρήτης, έν άφθονία καθαρά και φρεσκότατα. 'Ο δέ προπληρώνων 25 δραχμάς τρώγη διά 30 δραχμάς. Έξ αυτού προμηθεύονται τόν γάλα των και τόν φρέσκο βούτυρον πλείστα οικίαι τής συνοικίας Νεαπό- λεως. Είναί δέ και τόν έντευχτήριον τών φοιτητών τήν 11 π. μ. όποτε έξέρχονται του Χημείου.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΗΓΟΥ ΣΥΡΟΣ

Είδη Λουκουμιών Φιστικίου, Αμυγδαλου, Κου- κουναρίου, Καροδίου, Φουντουκίου, Μανδαρινίου, Πορ- τοκαλιού, Δεμονίου, Άνθους, Τριανταφύλλου, Ροδο- ζιχάρεως, Βιόλας, Μπανάνας, Σοκολάτας, Μαστι- χής, Φράουλας και Βανίλιας.

«ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ»

Μόλις είχαν ξηρανηθή επί των μίσχων των τὰ εὐγενῆ καὶ ιδιότροπα ἄνθη τῆς Ἰαπωνίας, ὅτε ἐνεφανίσθησαν τὰ «Χρυσάνθεμα» τοῦ φίλου λογίου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου.

Τόμος ὡραιότατος, εἰκόνας πληθὺς καὶ ποικιλία, ἀλλὰ πρὸ πάντων πλοῦτος ὕλης, πλοῦτος ποιήσεως, πλοῦτος φιλοσοφίας.

Δὲν γνωρίζω διατὶ ἀποτρέπει ν' ἀναγνώσῃς τὸ ἔργον τοῦ ὁ συγγραφεύς, τοὺς διὰ τοῦ μικροσκοπίου τῆς κριτικῆς διαβάζοντας καὶ τοὺς ἀπογοητευμένους ἀπὸ τὸν κόσμον.

Διὰ τοὺς πρῶτους νομίζω, ὅτι ὅσω καὶ ἂν κρατῶσι τὸν φακὸν ὑψηλὰ, τόσῳ περισσότερον τὴν ἀρωματώδη φιλοσοφίαν, τὴν ὡς λεπτὴν χρυσόσκηνον σκορπιζομένην θ' ἀνακαλύψουν καὶ ἔτι πλέον ὑπὸ τὰ μελαγχολικὰ πέταλα τῶν Χρυσάνθεμων θὰ ἴδουν τὴν γυναῖκα. Θὰ γνωρίσουν τὸν μυστηριώδη κόσμον τῶν αἰθουσῶν, τὴν τυφλὴν τῆς γυναικὸς καρδίαν.

Ὅσον ἀφῆρᾷ τοὺς δευτέρους, ὦ! αὐτοὶ ἄς ἀναγνώσῃσιν, ἄς μελετήσῃσι τὰ «Χρυσάνθεμα» διὰ νὰ ριθῶν πρὸ πάντων δύο δάκρυα. Ἴσως ἀνακουρισθοῦν.

Τὸ Χρυσάνθεμον ζῆ ὑπὸ ζοφώδη, μελυδάδῃ οὐρανόν. Ἄρωμα διὰ τὰς αἰθούσας δὲν χαρίζει, δὲν ζητεῖ συντρόφους. Ἴσως λοιπὸν καὶ τὰ «Χρυσάνθεμα» δὲν εἶνε δι' ὄλους.

Τὰ «Χρυσάνθεμα» τιμῶνται ἀντὶ 3 δραχμῶν (ἐξωτερικὸν 3 φρ.) καὶ εὐρίσκονται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

«ΚΡΑΤΟΣ»

Ἰπὸ τῶν γνωστῶν δημοσιογράφων Θ. Τζαβέλα καὶ Α. Σπηλιωτοπούλου κατορθώθη ἡ ἰδρυσις μεγάλης ἐθνικῆς ἐφημερίδος μετοχικῆς. Ἡ ἐκδόσις τῆς ἐξασφαλισθεῖσα διὰ καταβολῶν κεφαλαίων τῶν ἐν τῷ ἔξῳ ἑλληνισμῷ ἡμογενῶν, θὰ πλουτίσῃ τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν διὰ φύλλου ὅλων νεωτεριστικῶ ἔχοντος ὡς βῆσιν τὴν Πέλι τσι εἰ α ν τὴν Φε λιο λογ ι α ν καὶ ἐνισχυομένου διὰ τῶν διαπρεπεσιτέρων καλῶν τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας.

Πᾶσα αἰτήσις:

Γραφεῖα «Κράτους» Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων.
Ἀθήνας

«ΚΥΨΕΛΗ»

Τὸ δεύτερον ἦδη ἔτος ἐξεδόθη εἰς ὡραιότατον τόμον τὸ φιλολογικὸν ἡμερολόγιον ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεὶ κ. Ἀγγέλου Κοσμῆ, ὅπερ ὄντως ὡς Κυψέλη ἐγκλείει τὸ ἀπαύσασμα τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς κινήσεως τῶν λογίων μας.

Συνιστῶντες εἰς πάντας τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦτον, εὐχόμεθα τῷ κ. Α. Κοσμῆ ὅπως ὁ τρίτος τόμος τοῦ ἡμερολογίου τοῦ ὑπερβῇ καὶ τὰς προσδοκίας τοῦ ἐκδότου του.

Ἡ «Κυψέλη» πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς.

Ἡ Διεύθυνσις. Α. Κοσμῆν Πειραιᾶ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

36 Αἶνιγμα.*

Εἶμαι ἐπίτροπος τοῦ Ἥλιου
ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς ὑδρογείου
Εἶμαι μονάρχης ἐνθρονισμένος
μὲ λαμπρὸν στέμμα στεφανωμένος,
γνωρίζω πληθὺς τῶν μυστικῶν σου,
εἰμ' ὁ πιστότερος τῶν πιστῶν σου,
σχεδὸν τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς σου
εἶμαι ὁ φίλτατος τῆς ψυχῆς σου
καὶ μ' ὅλα ταῦτα μὲ καταθλίβῃς
μ' ἀγνωμοσύνην μὲ ἀνταμοίβῃς
μ' ὄλον τὸν θρόνον καὶ τὴν στολὴν μου
πολλάκις τέμνης τὴν κεφαλὴν μου,
δοῦν δὲ τέμνης γεννᾶται ἄλλη
ἢ χεῖρ σου δ' αὖθις τὴν καταβάλλει
τί φλόγα! τρέφω εἰς τὴν καρδίαν,
διὰ τοιαύτην ἀχαριστίαν,
δι' ὃ καὶ τήκομαι καὶ χαινοῦμαι
καὶ μετ' ὀλίγον ἀπονεκροῦμαι,
τὸ στέμμα πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου
καὶ τότε εὐρίσκω τὸν θάνατόν μου.

Γ. Γ. Κασμάτης

37. Αἶνιγμα.

Νῆσος εἶμαι κ' ἂν μὲ βρέχουν
τοῦ Αἰγαίου τα νερά
δυστυχῶς κ' ἐμὲ κατέχουν
τῆς δουλείας τὰ δεσμά.
Ἄν δὲ τὴν ὑγρὰν μ' ἀλλάξῃς
κεφαλὴν εὐθὺς
σπεῦσε καὶ νὰ ξεκρεμάσῃς
τὸ δρεπάνι παρεούθις.

Κισσός.

38. Γρόφος.

1 τρα τί δετε Γ ἐνός ἦν Τ ἄσμα ἡ δε

Κισσός.

39. Ἐρωτήσεις πρὸς ἀπόκρισιν.

1ον Τί πρᾶγμα δὲν κρύπτεται;
2ον Ποῖοι βλέπουν καλεῖτερα;
3ον Ποῖον μισεῖ περισσότερον ἢ γυνή;

(*) Ἐπειδὴ εἰς τὸ προηγουμένον τεύχος ἐδημοσιεύθη λανθασμένως, τὸ ἀναδημοσιευόμενον ἐπιδιορθώθη.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 15 ΚΑΙ 16 ΤΕΥΧΟΥΣ

32. Αἶνιγμα.

Ἐπειδὴ κακῶς ἐδημοσιεύθη ἀναδημοσιεύεται σήμερον ὑπ' ἀρ. 36.

33. Γρόφος. Ὁ Ζίφυρος εἶναι ἀνεμος.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἀλ. Καραμέρος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θεοδόσιος Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δις Εἰρήνη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ὀκείανειος Ὀμίχλη ἐξ Ἀθηνῶν.

34. Γρόφος. Τὰ δύοπερα δὲν εἶνε δι' ὄλους.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἀλέξ. Καραμέρος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δις Εἰρήνη Π. ἐξ Ἀθηνῶν.

35. Ἐρωτήσεις πρὸς ἀπόκρισιν

1ον Διὰ νὰ μὴ ὑποχρεοῦται νὰ λέγῃ τὰ πάντα τὸ στόμα.

— Οὐδεὶς ἔλυσε ταύτην.

2ον Τὴν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀνθρωποκτονίαν.

— Καταλλήλως ὅμως ἀπάντηται καὶ ὁ κ. Α. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν «τὴν αὐτοκτονίαν»

3ον Τὸ πέπερι.

— Ἐλυσεν αὐτὴν ὁ κ. Α. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.